

Todistajan tie – yhteyttä Kristuksen kanssa Apt. 6:8–15 ja 7:54–60

6:8. Stefanos, **täynnä armoa ja voimaa**, teki suuria ihmeitä ja tunnustekoja kansan kesellä.

9. Silloin nousivat hänen kanssaan väittelemään jotkut, jotka olivat niin sanotusta vapautettujen synagogasta ja kyreneläisten ja aleksandrialaiden synagogista, ja muutamat, jotka olivat Kilikian ja Aasian maakunnista.

10. He eivät kuitenkaan pystyneet pitämään puoliaan sitä **viisautta ja Henkeä** vastaan, jonka voimassa hän puhui.

11. Silloin he hankkivat salaa miehiä sanomaan: "Me olemme kuulleet hänen puhuvan pilkkaavia sanoja Moosesta ja Jumalaa vastaan."

12. He yllyttivät kansaa, vanhimpia ja kirjanoppineita ja astuivat esiin, tempasivat Stefanoksen mukaansa ja veivät hänet neuvoston eteen.

13. He toivat paikalle vääriä todistajia, jotka sanoivat: "Tämä mies ei lakkaa puhumasta tätä pyhää paikkaa ja lakia vastaan."

14. Me olemme kuulleet hänen sanovan, että Jeesus, se Nasaretilainen, hajottaa maahan tämän paikan ja muuttaa säädökset, jotka Mooses on meille antanut."

15. Kaikki, jotka istuivat neuvostossa, kiinnittivät katseensa **Stefanokseen**, ja hänen kasvonsa olivat heistä kuin enkelin kasvot.

7:54. Kun **neuvoston jäsenet** tämän kuulivat, se viilsi heidän sydäntään, ja he **kiristelivät Stefanokselle hampaitaan**.

55. Mutta **täynnä Pyhää Henkeä** hän käänsi **katseensa taivasta kohti ja näki Jumalan kirkkauden ja Jeesuksen, joka seisoi Jumalan oikealla puolella**.

56. Stefanos sanoi: "Minä näen taivaat avoinna ja Ihmisen Pojan seisomassa Jumalan oikealla puolella."

57. Mutta **he huusivat** suureen ääneen, **tukkivat korvansa** ja ryntäsivät yhdessä hänen kimppuunsa.

58. He ajoivat hänet ulos kaupungista ja **kivittivät hänet, ja todistajat riisuivat viittansa Saulus-nimisen nuoren miehen jalkojen juureen**.

59. Kun he kivittivät Stefanosta, tämä rukouli: "**Herra Jeesus, ota minun henkeni.**"

60. Lyyhistyen polvilleen hän huusi kovalla äänellä: "**Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!**" Sen sanottuaan hän **nukkui pois**.

Kristuksen todistajat

Pelkäätkö sinä todistaa Jeesuksesta uskosta osattomien joukossa? Miksi jotkut uskovat ovat kovin rohkeita todistamisessa, mutta joiltakin tuntuu puuttuvan uskallusta? Mitä olet joutunut kohtaamaan todistaessasi uskostasi? Mistä todistamisessa ylipäänsä on kysymys?

Muistan, kun eräs etsikkoajassa ollut luokkatoverini lukioaikana sanoi minulle: "Minusta ei voi milloinkaan tulla uskova, sillä en mitenkään uskaltaisi todistaa Jeesuksesta niin kuin sinä teet." Muutamia kuukausia myöhemmin näin ja kuulin, kun hän todisti Jeesuksesta muille. Kysyin sitten häneltä: "Miten siinä nyt näin kävi?" Hän vastasi: "En voi olla todistamatta Hänestä, kun sain kohdata Hänen rakkautensa."

Todistamisessa ei siis ollutkaan kysymys omasta rohkeudesta. Todistaminen ei liioin ole oman uskonsa kehumista tai yritystä osoittaa olevansa oikeassa. Todistaminen on Jeesuksen Kristuksen kehumista, niin kuin eräs lähettitoverini asian ilmaisi. Kun Jeesus on Golgatan ristillä sovittanut minun syntini, voittanut ylönousemuksellaan kuoleman vallan myös minua varten, antanut syntini anteeksi ja lahjoittanut minulle oman vanhurskautensa, jonka Hän hankki elämällä synnittömän elämän minun puo-

lestani. Kun kaiken lisäksi Hän lahjoitti oman elämänsä Pyhässä Hengessä sydämeeni, niin eihän siitä voi olla hiljaa. Sitä paitsi Hän on valmis antamaan samat lahjat jokaiselle, joka huutaa Häntä avukseen. Todistaminen on siis kiitosta Golgastasta. Se ei ole pelastumisen ehto, vaan pelastetun suuri etuoikeus. Saan jakaa osakseni tullutta armoa, joka ei vähääkään vähene sillä, että sitä jakaa eteenpäin.

Marttyyri

Alkuseurakunnan aivan alkuvaiheista Apostolien teot kuvaa viimeisenä ensimmäisen marttyyriin, Stefanoksen. Alunperin sana marttyyri ei merkinnyt muuta kuin todistajaa, mutta muuttui sitten tarkoittamaan veritodistajaa. Marttyyreja ovat ne, jotka ovat siinä määrin uskollisia totuudelle, että valitsevat mieluummin kuoleman kuin totuuden loukkaamisen elämässään tai sen kieltämisen opetuksessaan. Mutta niistä, jotka kuolivat totuuden puolesta, ei tullut marttyyreja sillä, että he kuolivat, vaan he olivat olleet jo sitä ennen marttyyreja, todistajia. Kuolemassa tuli vain esiin, mitä he jo olivat olleet elämässään.

Muistan kun Kansanlähetysoiston luennon jälkeen nuori neito tuli luokseni ja pyysi: "Voisitko kertoa minulle, millainen minun äitini oli?" Hän oli omin silmin nähnyt kotonaan Afganistanissa 5 vuotiaan isoveljensä kanssa, miten hänen vanhempansa Eeva ja Erik Barendsen murhattiin heidän kodissaan Kabulissa. Mutta hänellä ei ollut muistikuvaa äidistään, joka oli opiskellut yhdessä Lean ja minun kanssa samalla raamattukurssilla. Kerroin hänelle, että hänen äitinsä oli vaatimaton ja hiljainen, mutta kaikissa toimissaan erittäin uskollinen laborantti. Kuvasin myös, millaisena tunsin hänen uskossaan. Olin nimittäin lähetysoaston hallinnossa ollessani vastuussa Eevan ensimmäisestä lähdöstä Afganistaniin kesäaktioon. Sieltä hän palasi maahan ja sen ihmisiin rakastuneena niin, että halusi lähteä pysyvään lähetystyöhön sinne. Siellä hän avioitui Erikin kanssa ja sai työskennellä aina vuoteen 1980 asti, jona hän sai miehensä kanssa oman marttyyrikruununsa. Heistä kertoo tarkemmin Eevan veljen kirjoittama kirja "Vuorilla kruunattu".

Eeva ja Erik samoin kuin myöhemmin 2014 samassa maassa surmatut Seija Järvenpää ja Kaija Martin olivat marttyyreja ennen kuin heidät surmattiin. He olivat Kristuksen todistajia siihen asti, kun saivat kutsun Herran valtaistuimen eteen.

Stefanos – kruunu

Myös tekstimme Stefanos oli marttyyri ennen kuin hänet kivitettiin. Nimestä päätellen hän oli hellenisti, kreikkaa puhuva juutalainen. Nimi tarkoittaa kruunua. Kertomus hänestä on voimakas ja värikäs. Hän oli yksi seitsemästä seurakunnan diakonista (6:5), jotka oli valittu suorittamaan pöytäpalvelusta. Hänen kivittämisenä nosti hänet jopa apostoleja näkyvämmäksi hahmoksi. Hänen kuolemassaan sekoittuivat murhenäytelmä ja voitto.

On mielenkiintoista, että ensimmäinen marttyyri ei ollut apostoli vaan diakoniseen pöytäpalveluun asetettu mies. Pöytäpalvelu ei tarkoittanut sitä, ettei hän samalla todistanut sanoillaan ja Pyhän Hengen antamalla viisaudella ja voimalla. Kaikkien uskovien yhteinen tehtävä on todistaa Herrasta riippumatta siitä, millaisen erityistehtävän Herralle kunkin armolahjojen mukaan antaa.

Väittely ja lain saarna

Kun juutalaiset alkoivat väitellä Stefanoksen kanssa, hän kykeni Pyhän Hengen antamalla viisaudella osoittamaan Vanhan testamentin kirjoituksista selkeästi, että Jeesus oli Kristus. Stefanoksen tavoite ei kuitenkaan ollut voittaa väittelyä, vaan voittaa juutalaiset Kristuksen puolelle. Kun vastapuolelta loppuivat perusteet, he alkoivat tunnevaltaisesti hyökkäämään Stefanosta vastaan esittämällä valheellisia ja puolitotuksiin perustuvia syytöksiä häntä vastaan. Stefanos antaa meille esimerkin, miten uskovan tulee vastata tunnevaltaisiin hyökkäyksiin. Hän piti pitkän puolustuspuheen, jonka tähtäyspiste oli lain saarnalla herättää vielä vastustajien omattunnot ja taivuttaa heidät parannukseen. Puolustuspuheessa hän lähti kulkemaan yhtä matkaa kuulijoidensa menneisyyttä läpi, mutta ei antanut periksi totuudesta piirunkaan vertaa. Hän vaati kuulijoita tekemään parannuksen, vaikka tiesi, että juuri se herättäisi heissä syvimmän vihan.

Eräs kuuluista herätyssaarnaaja sanoi: "Ihminen ei muutu, ellei hän suutu." Joku voisi kritisoida Stefanoksen menettelytapaa epäviisaaksi. Hänethän lopulta surmattiin eivätkä kuulijat lopultakaan tehneet parannusta. Vai tekivätkö?

Siltä kyllä aluksi näytti, mutta Stefanoksen lain saarnan päätteeksi hän piti lyhyen, mutta sitäkin tärkeemmän evankeliumin saarnan rukouksen muodossa:

"Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!"

Herra kuuli tämän rukouksen ainakin yhden miehen kohdalla. Todistajien vaippoja vartioinut ja murhaan yhdessä syyllistynyt Saul eli Paavali sai Stefanoksen sanoista niin kovan piikin sydämeensä, että sen kivun tukahduttamiseksi hän ryhtyi tosissaan vainoamaan kristittyjä. Mutta lopulta juuri sen piikin kipu painoi hänet ylösnousseen Jeesuksen edessä maahan. Jeesus kuuli Stefanoksen rukouksen ja armahti Saulin.

Kristuksen ahdistusten jatkoa

Kun Apostolien tekojen johdannossa Luukas korostaa, että hän kirjoittaa Jeesuksen opetusten ja tekojen jatkoa, näemme Stefanoksessa, miten Kristus vie eteenpäin omaa työtään oman ruumiinsa, seurakunnan kautta. Stefanos on kouriintuntuva esimerkki siitä, mitä Paavali tarkoitti sanoessaan:

"Sen, mitä Kristuksen ahdistuksesta vielä puuttuu, minä täytän omassa ruumiissani hänen ruumiinsa hyväksi, joka on seurakunta." (Kol. 1:24)

Sana *puuttuu* tarkoittaa vajuusta eli sitä, mikä tulee myöhemmin. Kristuksen kärsimykset eivät ole vielä ohi.

Jeesuksen tulo ihmiseksi ja kärsimys Golgatalla on meille ilmoitusta siitä, että Jumalan rakkaus on kohteensa hyväksi ja kohteensa kanssa kärsivää rakkautta. Golgatan työ meidän syntiemme sovittamiseksi ei ole vajaa. Sen Jeesus suoritti täydellisesti loppuun. Mutta välittäessään tätä sovittamista ihmisille seurakunnan kautta Jumalan rakkaus ilmenee yhä kärsivänä rakkautena aina Jumalan valtakunnan lopulliseen voittoon asti. Seurakunta on Kristuksen ruumis. Siksi sen kärsimys on myös Kristuksen kärsimystä.

Yhteys Kristukseen ja todistus

Jaksossamme näemme ensinnäkin yhteyden, joka vallitsi Stefanoksen ja Jeesuksen välillä. Toiseksi se kuvaa Stefanoksen todistamassa ihmisille Kristuksesta. Stefanos oli täynnä Pyhää Henkeä. (6:8,10; 7:55) Hän julisti Sanaa suurella viisaudella

ja teki tunnustekoja Jerusalemissa. (6:8) Sitten hän jatkoi todistustaan Sanhedrinin edessä puolustuspuheessaan. (7:2–53) Todistus oli seurausta hänen suhteestaan Jeesukseen.

Jeesuksen jalanjäljissä (7:59,60)

Stefanos vaelsi kirjaimellisesti Jeesuksen jalanjäljissä. Kivisateessa hänen rukouksensa muistuttivat hämmästyttävällä tavalla Jeesuksen rukouksia ristillä: *"Herra Jeesus, ota vastaan minun henkeni."* ja *"Herra, älä vaadi heitä tilille tästä synnistä!"* (7:59,60) Hänen suhteensa Jeesukseen oli **olemuksen, todistuksen, kärsimyksen ja voiton yhteyttä.**

Olemuksen yhteys (6:8)

Olemuksen yhteys merkitsi sitä, että Stefanos oli täynnä armoa ja voimaa. Juuri näitä samoja sanoja Luukas käytti myös Jeesuksesta. Sana armo puhuu Stefanoksen lempeydestä, rakkaudesta ja helläsydämyydestä. Voima taas viittaa hänen toimintatarmoonsa, päättäväisyyteensä ja arvovaltaansa. Ne muodostivat hänessä yhden persoonallisuuden. Jeesus sanoi: *"Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon"*, sellaisella lempeydellä, että ihmisjoukot ympäröivät häntä kaikkialla. Sama Jeesus sanoi myös: *"Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua"*, sellaisella vakavuudella ja terävyydellä, että ihmiset hädin tuskin uskalsivat tulla hänen luokseen. Stefanoksen salaisuus oli hänen osallisuutensa Kristuksen elämään Pyhässä Hengessä.

On tärkeä pitää mielessä, että Stefanoksen synnynnäiset ominaisuudet eivät olleet sen kummallisempia kuin kenellä meillä tahansa. Kysymys oli siitä, että Pyhä Henki pääsi vapaasti käyttämään häntä ja antoi hänelle taivaallista viisautta.

Muistan hyvin, miten Ananin seurakuntaan tuli ensi kertaa elämässään jumalanpalvelukseen metallurgian professori Inaba. Jumalanpalveluksen jälkeen Furugawa niminen vanhus, joka ei ollut koskaan käynyt kouluja sen enempää, kuin että osasi jotenkin lukea. Mutta suurella innolla hän alkoi viereensä istahtaneelle professorille todistaa, miten Jumala oli pelastanut hänet. Merkillistä kyllä, siitä keskustelusta professori kertoi tajunneensa, että Jumala elää. Myöhemmin käydessään Suomessa hän pyysi saada kasteen, mutta sairastui nopeasti leviävään kurkkusyöpään ja ehti kuolla päivää ennen sovittua kastetta.

Todistusyhteys

Stefanos eli myös todistusyhteydessä Jeesuksen kanssa. Luukas kirjoittaa: *"Hän teki suuria ihmeitä ja tunnustekoja kansan keskuudessa."* (6:8)

Aivan saman asian Pietari totesi helluntaisaarnassa Jeesuksesta. Näin ei vain Stefanoksen suullinen todistus, vaan myös hänen ihmetekonsa olivat Jeesuksen omaa todistusta Jerusalemissa. Kristus, joka oli Pyhässä Hengessä antanut oman elämänsä Stefanokseen, löysi hänestä aseensa Sanalleen ja työlleen. Näin Jeesus jatkoi omaa työtään.

Kärsimyksen yhteys (7:58–60)

Stefanoksen kärsimyksen yhteys Jeesuksen kanssa johtui siitä, että hän oli julistanut samaa kuin hänen Mestarinsakin. Hän oli nuhdellut ankarasti kansan johtajia

synnistä. Näemme sen tarkemmin seuraavassa jaksossamme, kun tutkimme hänen puolustuspuhettaan neuvostossa, Sanhedrinissä. Sen jäsenten viha syttyi, kun hän nuhteli heitä. (7:54) Oikeudenkäynnin kulku muistutti muutenkin Jeesuksen tuomitsemista kuolemaan aina raakaan lopputulokseen asti. Stefanoksen yhteys Herran kanssa oli mitä läheisintä kaikessa tässä. Tänäkään päivänä kristitty ei voi elää ilman kärsimystä, sikäli kuin hän vaeltaa suoraan Herran tiellä. Tässä Jumalasta vieraantuneessa ajassa ahdistus ja painostus kohtaa uskonsa tunnustavia muodossa tai toisessa.

Luonnostamme me uskovatkin haluamme välttää kärsimystä, riitoja ja väärin ymmärretyksi tulemista. Haluaisimme elää sovussa kaikkien ihmisten kanssa, niin kuin Raamattukin kehottaa. Siksi meillä on myös alituisesti kiusaus väärällä tavalla samaistua ympärillämme eläviin välttääksemme ristiriitoja. Tosiasiahan on, että kaikkien ihmisten kanssa pääsee kyllä yksimielisyyteen, jos luopuu totuudesta. Mutta sitä vaihtoehtoa Herra ei meille anna. Jos pitäydymme totuuteen ja vaikka kertoisimme sen suurella rakkaudellakin, se loukkaa ihmisiä ja he nousevat tavalla tai toisella meitä vastaan.

Moni uskova pelkää myös sitä, miten hän kykenisi kestämään vainoa ja erityisesti fyysistä kidutusta, jota monet uskonveljemme ja sisaremmme joutuvat eri puolilla maailmaa yhä kokemaan. Jälleen tässäkin asiassa on korostettava, että kestäminen ei ole meistä itsestämme kiinni. Se on kokonaan Herran itsensä varassa. Hän antaa tuskien ja kipujen keskellä sellaisen läsnäolonsa, että voimme ja saamme suunnata mieleemme tuskienkin keskellä Jeesukseen. Muistatte, mitä Paavali ja Silas tekivät vankilassa ruoskittuina jalkapuussa. Kipu oli sietämättömän kova, mutta he veisäsivät ylistystä Herralle. Syy ei ollut siinä, että kipu olisi hävinnyt – siihen tarvittiin uskoon tulleen vanginvartijan antama haavojen hoito. Kysymys oli siitä, että Herran läsnäolo oli kouriintuntuvana läsnä kivun keskellä.

Heidän ja Stefanuksen kokemukset on kirjoitettu meille siksi, että ymmärtäisimme, ettei Herra jätä omiaan tuskien tai kuolemankaan keskellä. Hän on omiensa voima. Siksi meidän ei tarvitse pelätä sitä vainoa, joka kohtaa meitä Kristuksesta todistaessamme. Samalla Raamattu kehottaa meitä myös muistamaan niitä, jotka ovat vainojen keskellä. Sillä vaino merkitsee myös suuria hengellisiä taisteluja ja kiusauksia, joita Sielunvihollinen pyrkii käyttämään viedäkseen uskovan epätoivoon.

Kärsivien kristittyjen tukena on se Herra, joka rukoili ennen ristiä näin:

"Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus." (Joh. 17:14-17)

Isän luona Jeesus jatkaa ylimmäisenä pappina tätä rukouspalveluaan erityisesti kärsimysten keskellä olevien todistajiensa puolesta.

Yhteinen voitto (7:59,60)

Vihdoin Stefanos eli yhteydessä Herran voittoon. Hänen salaisuutensa oli Pyhän Hengen täytydessä. (7:55). Huomatkaamme erityisesti voiton ilmenemismuodot. Ensinnäkin hänen asenteensa vihollisiinsa oli osoitus voitosta. Hän oli täynnä sääliä ja rukoili heidän puolestaan: *"Herra, älä vaadi heitä tilille tästä synnistä."* (7:60)

Se oli armon voitto synnistä. Voitto näkyi myös hänen asenteestaan kuolemaan. Hän tiesi olevansa ehdottomasti kuoleman yläpuolella, kun hän sanoi: *"Herra Jeesus, ota vastaan minun henkeni."* (7:59) Se oli Jumalan voiman voitto kuolemasta.

Voitto kuolemasta

Tässä viimeisessä voitossaan hän oli yhtä Jeesuksen kanssa. Kristus ei koskaan puhunut kuolemastaan muulla tavalla kuin korostaen omaa valtaansa sen yli. Ihmiset puhuvat yhä kuolemasta ikään kuin siinä olisi tappio. Kuolemaa pelätään ja inhotaan. Uskovan kuolemassa säteilee kuitenkin valo, mutta se loistaa sen toiselta puolelta. Jeesus ei puhunut kuolemasta niin kuin ihmiset. Hän käytti siitä nimitystä *exodus*, poismeno, joka oli jotain, jonka hän oli *suorittava*. Kuolemaa uhmaavalla arvovallalla hän sanoi: *"Minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni."* (Joh.10:17,18)

Jeesus kärsi kuoleman keskellä meille käsittämättömän äärettömän tuskan meidän sijastamme, mutta kuitenkin hän näki sen läpi ja lähestyi sitä voittajan askelin. Nyt hänen palvelijansa raastettiin kaupungin muurien ulkopuolelle. Kivet satoivat hänen päällensä ja hän oli kuolemassa. Tämän viimeisen tuskan keskellä Stefanos puhui kuolemasta, ei niin kuin se hallitsisi häntä, vaan niin kuin kokemuksena, jossa hän saattoi jättää henkensä toisiin käsiin. Tämä on voittoa täydessä yhteydessä Kristuksen kanssa.

Taivaat auenneina (7:55–56)

"Mutta Pyhää Henkeä täynnä Stefanos nosti katseensa taivasta kohti ja näki Jumalan kirkkauden ja Jeesuksen, joka seisoi Jumalan oikealla puolella. Hän sanoi: 'Taivaat ovat avoinna minun silmiäni edessä, ja Ihmisen Poika seisoo Jumalan oikealla puolella!'" (7:55–56)

Seisoessaan neuvostossa Stefanos sai nähdä taivaan avattuna ja Jeesuksen, Ihmisen Pojan, seisomassa Jumalan oikealla puolella. Herra antoi sen kautta hänelle vakuutuksen hengellisen todellisuuden kestävydestä sekä avun ja rohkaisun hänen tarpeessaan. Se oli näky siitä yhteydestä, joka kaiken aikaa oli totta hänen ja Kristuksen välillä. Neuvoston jäsenet eivät nähneet mitään. Tänäkin päivänä hengelliset todellisuudet avautuvat vain Pyhässä Hengessä. *"Lujana pysyy se, joka ikään kuin näkee Näkymättömän."* (Hepr.11:27)

Meidän ei tänään tarvitse odottaa siihen asti, että joutuisimme vainottaviksi nähdäksemme jotain Jeesuksen kirkkaudesta. 2. Kor. 3:18:

"Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki."

Kuvastin, joka meillä on käytettävissämme, on Jumala Sana Raamattu. Luemme sitä oikein, kun pyrimme katselemaan sitä Jeesusta, josta se alusta loppuun asti meille puhuu.

Järisyttävä vastakkainasettelu oli Stefanoksen ja hänet surmaamaan käyneiden ihmisten kasvoilla: Stefanoksen kasvot säteilivät kuin enkelin kasvot, kun taas neuvoston kasvot vääristyivät irvistyksen ja tietoiseen korvien tukkimiseen totuudelta,

jonka olivat juuri kuulleet. Kasvot kuvastavat sitä, mihin silmämme ja mieleemme on suuntautunut.

Moni japanilainen on kertonut, että syy, miksi he ensi kertaa jumalanpalvelukseen tultuaan tulivat uudestaan, oli uskovien kasvojen valoisuus. He eivät saarnasta ymmärtäneet alussa juuri mitään, mutta uskovien kasvojen viesti oli heille väkevää puhetta siitä, että nämä näkivät jotain sellaista, mitä he eivät vielä nähneet. Valoisia kasvoja ei synnytä yritys olla valoisa, vaan se mitä me katselemme. Herran kasvojen katselu muuttaa meitä, koska Pyhä Henki vaikuttaa Sanan kautta.

Jeesus pappispalveluksessa

Stefanos näki Jeesuksen seisovan. Asento puhuu hänen pappispalveluksestaan taivaassa. Jeesuksesta sanotaan muualla, että hän istuu Isän oikealla puolella. Aaroonin pappeuden täyttäjänä, sovituksen loppuun suorittaneena hän istuu valtaistuimellaan. Mutta Jeesus on myös Melkisedekin pappeuden edustaja ja hän seisoj suorittamassa palvelustaan. Melkisedek tuli aikanaan sodasta palaavaa ja väsynyttä Abrahamia vastaan, ruokki ja vahvisti häntä. Samalla tavalla Jeesus seisten vahvisti ruumiinsa jäsentä, joka oli taistelun, tuskan ja kärsimyksen keskellä. *"Kun yksi jäsen kärsii, kaikki kärsivät sen kanssa."*

Nukkui pois

Viimeiset sanat jaksossamme ovat: *"Hän (Stefanos) nukkui pois."*

Olemme tottuneet pitämään poisnukkumista sanan kuolema eufemismina eli kauniina ilmaisuna rumasta asiasta. Kuitenkin Uusi testamentti käyttää ilmaisua erottaakseen toisistaan uskosta osattoman ja epäuskoisen kuoleman. Uskovan ajallisessa kuolemassa ei ole enää mitään rangaistusta hänen synneistään, koska Jeesus kantoi Golgatan ristillä kokonaan ja täysin hänen kaikkien syntiensä rangaistuksen. Epäuskoisen ihmisen ruumiillisella kuolemallakin on edelleen synnistä tulevan rangaistuksen merkitys. Siksi on tärkeä lukea Raamattua ilmaisujenkin osalta huolellisesti.

Se, mikä tapahtui Stefanukselle itse kuolemassa, alkoi jo ennen sitä: Hän näki Jeesuksen ja poisnukkumisensa jälkeen hän edelleen näki saman Jeesuksen. Jokaiselle Herran omalle ajallinen kuolema merkitsee samaa kuin Stefanokselle. Saamme siirtyä kuvastimella katselusta kasvoista kasvoihin katseluun. Saamme nähdä Jeesuksen sellaisena kuin Hän on, kirkastettuna. Mikä armo se onkaan! Ja mikä vastaanotto Stefanosta odottikaan Herran luona. Ja myös meitä, jotka Herra on verellään ostanut omikseen ja pelastanut ikuisen perinnön omistajiksi.

Esimerkki uskovan kohtaamasta vastustuksesta Japanissa

Kondoo Kooichi oli liikkeenharjoittaja. Kumiko-vaimon lisäksi perheeseen kuului viisi lasta. Kooichi tuli kristilliseen kirkkoon vaimonsa välityksellä. Keväällä 1973 samana päivänä, kun Kooichi kastettiin aamupäivän jumalanpalveluksen yhteydessä, heidät myös vihittiin iltapäivällä kristilliseen avioliittoon.

- Lapsuudessani en tiennyt juuri mitään kristinuskosta. Sen verran isäni oli opettanut, että se on ulkomaalaisten uskonto, jonka kanssa minulla ei ole mitään tekemistä. Tutustuin kristinuskoon lähemmin vasta vaimoni välityksellä. Tavatessamme toisemme hän oli ollut jo pari vuotta kristitty. Hän kehotti minua lukemaan Raamattua ja rukoili puolestani. Aluksi en millään voinut hyväksyä ajatusta, että olisin syntinen, koska en koskaan ollut tehnyt mitään ri-

kosta yhteiskuntaa vastaan. (Japanin kielessä on vain yksi syntiä merkitsevä sana ”tsumi” ja se tarkoittaa lähinnä yhteiskunnallista rikosta.)

”Eräässä evankelioimiskokouksessa aloin ymmärtää, mitä synnillä Raamatussa tarkoitetaan. Tajusin että olen eksynyt oikealta tieltä, kun en tunne Jumalaa, Luojaani, enkä usko Jeesukseen, jonka Jumala on lähettänyt. Pyhän Hengen työn vaikutuksesta pääsin vähitellen ymmärtämään, mistä kristinuskossa on kyse, ja sydämeni avautui.

- Olen perheen vanhin poika, jonka velvollisuuksiin Japanissa kuuluu buddhalaisen alttarikaapin hoito ja siihen liittyen vainajien puolesta rukoileminen. Kristittynä en kuitenkaan voinut ajatella alttarikaapista huolehtimista. Vanhempieni oli lähes mahdoton ymmärtää ja hyväksyä ratkaisuani. Heille se merkitsi sitä, etten enää arvosta sukua - suku ei enää ole minulle tärkein. Lopulta he tulivat siihen tulokseen, että jos en voi huolehtia velvollisuuksistani, minun tulee lähteä talosta (suvusta) ja aloittaa oma elämäni. Kyllä silloin tuli moneen otteeseen mieleen, että mitenkähän meidän käy. Naapurit ja sukulaiset pitivät minua hulluna, kun kristityn vaimon takia jätin kodin ja perinnön - siten he asian näkivät!

Mutta pian saimme monissa vaikeissa tilanteissa kokea, että meillä on elävä, meidän puolestamme taisteleva Jumala ja joka Häneen uskoo, ei häpeään joudu.

- Vuosien ajan olemme saaneet rukoilla sukumme puolesta. Nyt on pikkuveljeni alkanut käydä kanssamme sanankuulossa. Vanhempienikin asenteet ovat jo muuttuneet: he ovat vähän alkaneet ymmärtää ratkaisuani. He ovat saaneet nähdä, että meillä on elävä, meitä auttava ja johdattava Jumala.

Olemme jatkuvasti tavanneet vanhempiani, sillä he asuvat naapurustossamme. Vuonna 1983, siis kymmenen vuotta uskon tulemisestani isäni suostui tulemaan evankelioimiskokoukseen, jossa minulla oli todistuspuheenvuoro. Hän on myös vastaanottanut Raamatun minulta lahjaksi.

Vanhempien näkökulmasta katsoen olemme pettäneet heidät: olemme pitäneet jotakin muuta ”sukua” tärkeämpänä. Se on ollut heille isku vasten kasvoja. Luottamuksen palautuminen kestää aikansa. Vähitellen he ovat nähneet, että rakastamme heitä ja luottamus on palautumassa. He ovat alkaneet keskustella kanssamme monenlaisista asioista ja kysyä mielipiteitämme.

- Veljieni ja vanhempieni välillä on myös ollut ongelmia. Molemmat veljeni ovat lähteneet talosta ja aloittaneet oman elämänsä. Nyt ei kukaan meistä kolmesta ole jäljellä huolehtimassa talosta ja vanhemmistani heidän ikääntyessään. Isäni on juuri äskettäin esittänyt ajatuksensa, voisiko meidän poikamme tulevaisuudessa ottaa isännyyden talossa. Isäni kertoi päätyneensä siihen, että hänen puolestaan voidaan silloin viedä alttarikaappi pois talosta ja vaikka polttaa, ja talon uskonto saa sen jälkeen olla kristinuskko.

Kooichi Kondoolla oli neljä lahjatavara- ja vaatetusliikettä. Mutta kun hänen vaimonsa Kumiko kuoli syöpään, hän lopetti liikkeen ja lähti opiskelemaan teologiaa. Hän valmistui papiksi ja työskenteli Osakassa. Sinne hän otti myös hoitoonsa molemmat vanhempansa, jotka saivat myös kasteen.

Torjuntaan Kondoot vastasivat kärsivällisellä rukouksella ja rakkaudella. Totuudesta he eivät kuitenkaan halunneet missään vaiheessa luopua.

Entä sinä?

Kun Jeesus kutsuu sinua seuraamaan itseään, Hän samalla tarjoaa itseään koko sinun elämäsi sisällöksi. Oletko sinä valmis seuraamaan Häntä myös silloin, kun joudut vaikeuksiin. Tunnetko sinä sellaisen Jeesuksen, josta ei voi olla todistamatta muille? Herra kutsuu sinua seuraansa.